

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.674 van 19 september 2024
in de zaak A. 236.928/VII-41.616**

In zake : de STAD HOOGSTRATEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrepen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 52
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 juli 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 274.135 van 16 juni 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.051 van 11 oktober 2022.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Daan Walpot, die *loco* advocaat Kati Verstrepén verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verweerder op 27 oktober 2021 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn neef van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 februari 2022 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerder stelt op 7 maart 2022 een beroep tot nietigverklaring in tegen de voornoemde weigeringsbeslissing. Met een arrest van 16 juni 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid

4. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat hij na het bestreden arrest een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en dat de verwerende partij op 1 augustus 2022 een attest van immatriculatie heeft afgegeven, geldig tot 20 december 2022. Volgens verweerder heeft de verzoekende partij geen belang meer bij het cassatieberoep omdat de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging terug is voorgelegd aan de bevoegde overheid.

5. Uit de door de partijen overgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij op 12 december 2022 een nieuwe weigeringsbeslissing heeft genomen over verweerders aanvraag van 27 oktober 2021, dit is de aanvraag die tot het bestreden arrest heeft geleid. In de beslissing van 12 december 2022 wordt immers vermeld dat het om “een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 27.10.2021” gaat, dat het een beslissing betreft “die identiek is aan de beslissing die betekend werd op 02.02.2022” en genomen werd “teneinde [het] belang tijdens de cassatieprocedure te behouden”. Verweerder heeft tegen de voormelde beslissing van 12 december 2022 eveneens een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De beslissing van de verzoekende partij van 12 december 2022 heeft dus betrekking op verweerders aanvraag van 27 oktober 2021. Verweerder toont niet aan dat hij een tweede aanvraag heeft ingediend noch dat er een definitieve beslissing zou bestaan over zijn aanvraag. Bijgevolg toont verweerder

geen verlies aan van het belang van de verzoekende partij bij het voorliggende cassatieberoep.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, § 2, *iuncto* 39/56, 41 en 47/1 van de vreemdelingenwet, van de draagwijdte van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 25 juli 2002 in de zaak C-459/99, *Brax tegen de Belgische Staat*, (hierna: arrest *Brax*) en van de artikelen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit).

In een eerste middelonderdeel merkt de verzoekende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat, gelet op artikel 41, § 2, *iuncto* artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet en het arrest *Brax* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, huidige verweerder kan worden gevolgd waar hij opwerpt dat de aanvankelijk bestreden beslissing “ten onrechte [stelt] dat uit artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen”, omdat “bij ontbreken van deze documenten het ook [kan] gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar het arrest *Brax* voorbijgaat aan artikel 47/2 van de vreemdelingenwet dat artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet volledig toepasbaar zou maken op familieleden bedoeld in artikel 47/1 van dezelfde wet.

Nochtans blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en uit richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna: richtlijn 2004/38) wel degelijk dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” van een burger van de Unie geen rechten ontleen aan het Unierecht, zodat het voor hen niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

De verzoekende partij licht toe dat verweerder een aanvraag heeft ingediend overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, voor een verblijf als ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn neef met Nederlandse nationaliteit. Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die geen burger van de Unie is, slechts een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan doen gelden om een in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, van die wet bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, indien deze vreemdeling de in artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde vervult. Met toepassing van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op de andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van die wet. De bedoelde voorwaarde bestaat erin dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de vreemdelingenwet zijn vereist, dan wel op een andere wijze laat vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Het huidige artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet voorziet nog steeds dat het derdelands familielid van een burger van de Unie ofwel een geldig paspoort, desgevallend voorzien van een geldig inreisvisum, moet voorleggen, dan wel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer

en verblijf geniet. De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Er anders oordelen zou volgens de verzoekende partij de imperatieve bepaling van artikel 40*bis*, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, namelijk dat het derdelands familielid de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde moet vervullen, geheel zinledig maken aangezien dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

De verzoekende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het bestreden arrest ten onrechte aan voorbijgaat dat het alternatief voor verweerder om “op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen” dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, niet aan de orde is omdat hij om het recht op verblijf heeft verzocht in functie van een Nederlandse neef, terwijl hij in die hoedanigheid niet automatisch een recht van binnenkomst en verblijf in het gastland geniet. De verzoekende partij wijst op het verschil tussen de situatie van verweerder, die een aanvraag indient als neef van een burger van de Unie, en de situatie van de echtgenoot van een burger van de Unie, die door het Hof van Justitie werd uitgelegd in het arrest *Brax*. In dit laatste arrest heeft het Hof het van decisief belang geacht dat de echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent. Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet alle derdelanders rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleen aan richtlijn 2004/38, maar uitsluitend degenen die in de zin van artikel 2, 2°, van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoekende partij benadrukt dat verweerders situatie niet gelijk is aan die van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch aan die van een derdelands familielid als bedoeld in artikel 2, 2°, b), c) of d), van richtlijn 2004/38. De aanvankelijk bestreden beslissing betreft de weigering van verweerders aanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet voor een verblijfskaart van een “ander

familielid” van een burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 3, tweede lid, van richtlijn 2004/38 moet het gastland, overeenkomstig zijn nationaal recht, voor dergelijk familielid enkel de binnenkomst en het verblijf “vergemakkelijken”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit uitdrukkelijk bevestigd in zijn arrest van 5 september 2012 in de zaak C-83/11, *Verenigd Koninkrijk tegen Rahman e.a.* (hierna: arrest *Rahman e.a.*). Derhalve is het voor de verzoekende partij duidelijk dat de in artikel 47/1 bedoelde “andere familieleden” van een burger van de Unie geen rechten op binnenkomst dan wel op verblijf ontlenen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

De verzoekende partij verwijst nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in andere zin. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door er thans anders over te oordelen de artikelen 41, § 2, en 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 3, eerste en tweede lid, en 5, tweede en vierde lid, van richtlijn 2004/38 zoals uitgelegd in het arrest *Brax*, schendt.

5. Verweerder verklaart in de memorie van antwoord zijn verzoekschrift tot nietigverklaring te hernemen. Hij stelt eerst dat hij een geldig paspoort met visum, geldig tot 2 oktober 2019, heeft meegedeeld en een nieuw paspoort uitgereikt door het Marokkaanse consulaat in Antwerpen, geldig tot 26 februari 2026, zodat hij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van artikel 41 van de vreemdelingenwet. Vervolgens acht verweerder het visum enkel vereist in verband met het recht op binnenkomst en niet in verband met de aanvraag tot gezinshereniging. Hij verwijst naar het arrest *Brax* waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst om de reden dat hij geen geldige binnenkomstdocumenten zou hebben.

Volgens verweerder stelt de verzoekende partij ten onrechte dat uit artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 41 van die wet, zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen. Artikel 41, § 4, van de vreemdelingenwet gaat enkel over de voorwaarden tot binnenkomst en niet over de voorwaarden voor de aanvraag tot gezinshereniging. In beginsel moet een geldig paspoort worden voorgelegd, dat in voorkomend geval is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Bij het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging als ander familielid van een Unieburger is geen geldig visum nodig.

Tot slot laat verweerder gelden dat de verzoekende partij de aanvraag ter beoordeling diende over te maken aan de dienst Vreemdelingenzaken in plaats van zelf een beslissing tot weigering van verblijf te nemen.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt met betrekking tot het eerste middelonderdeel toe dat verweerder volledig voorbijgaat aan de inhoud van artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet waar hij in de memorie van antwoord stelt dat de in artikel 41 van die wet vermelde voorwaarden te dezen niet vervuld zouden moeten zijn omdat artikel 41 van de vreemdelingenwet de voorwaarden tot binnenkomst en niet de voorwaarden voor een aanvraag tot gezinshereniging bevat.

Beoordeling

7. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verweerders aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie met de aanvankelijk bestreden beslissing werd afgewezen omdat verweerder geen geldig paspoort met geldig visum kon voorleggen. Er blijkt eveneens dat

verweerder tot de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden van een burger van de Unie” behoort.

8. Wat de door verweerder voor te leggen documenten betreft, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat het op grond van artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 41, § 2, van die wet, “in beginsel [moet] gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een inreisvisum, maar bij het ontbreken van deze documenten [...] het ook [kan]gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokken aanvrager het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Op grond van die bepalingen en het arrest *Brax* volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het standpunt van huidige verweerder dat de aanvankelijk bestreden beslissing “ten onrechte [stelt] dat uit artikel 40bis par 4 Vw, dat verwijst naar artikel 41 Vw zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen” omdat “bij ontbreken van deze documenten het ook [kan] gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf [geniet]”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt verweerder “waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 juncto artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet schendt door naast een geldig paspoort tevens een geldig visum te vereisen”, hetgeen leidt tot de nietigverklaring van die beslissing.

9. Naar luid van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie

maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, [thans artikel 41, § 2] bedoelde voorwaarde vervullen.”

Op zijn beurt luidt artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum niet volstaat dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief houdt enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen “dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Verweerder heeft nergens melding gemaakt van enig ander bewijsstuk, behalve een verlopen paspoort met een verlopen visum. Daarenboven ontlenen de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” geen rechten van vrij verkeer en verblijf aan het Unierecht zodat het maar de vraag is of zij dit anders kunnen bewijzen dan met een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum.

10. De verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest *Brax* doet niet anders besluiten.

Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.
2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
[...].”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontlenen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst

en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest *Rahman e.a.* uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest *Brax*, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en *a fortiori* de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest *Rahman e.a.*, ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals *supra* reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.

11. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met zijn in punt 8 *supra* gemaakte beoordeling de artikelen 47/1, gelezen samen met de artikelen 40*bis*, § 4, en 41, § 2, van de vreemdelingenwet geschonden.

11. Het eerste onderdeel van het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

VI. Kosten – Rechtsplegingsvergoeding

12. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat uit een door hem bijgebracht stuk blijkt dat hem “een pro deo aanstelling [werd] verleend door het bureau voor juridische bijstand te Antwerpen” en dat hij “derhalve slechts tot een minimum RPV” kan worden veroordeeld. Geen enkel stuk dat door verweerder werd bijgebracht staft evenwel deze bewering.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 274.135 van 16 juni 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien september tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams